

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia Grażyna Łazowska
Protokolant	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2019 r. w Gliwicach

sprawy H. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania H. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 18 lipca 2016r. **nr** (...)

z dnia 1 września 2016r. **nr** (...)

z dnia 20 września 2016r. **nr** (...)

z dnia 26 września 2016r. **nr** (...)

z dnia 16 czerwca 2016r. **nr** (...) -2003

z dnia 31 sierpnia 2016r. **nr** (...) -2003

z dnia 18 września 2016r. **nr** (...) -2003

z dnia 23 września 2016r. **nr** (...) -2003

1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, iż ustala, że emerytura ubezpieczonego na dzień 1 września 2016 roku stanowi kwotę 3385,73 zł (trzy tysiące trzysta osiemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt trzy grosze);

2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

(-) Sędzia Grażyna Łazowska

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 lipca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał ubezpieczonemu H. B. prawo do emerytury, której wysokość obliczona na podstawie art. 26 ustawy FUS wyniosła 3348, 65zł. Wyplata emerytury podlegała zawieszeniu, gdyż ubezpieczony kontynuował zatrudnienie.

Następnie w dniu 1 września 2016r. organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury ustalając jej wysokość na kwotę 3365, 62 zł. i uchylił decyzję z dnia 18 lipca 2016r.

W dniu 20 września 2016r. organ rentowy kolejną decyzją przeliczył emeryturę odwołującego, w ten sposób, że skorygował kapitał początkowy i do ustalenia jego wysokości nie zaliczył okresów urlopu dewizowego od 20 do 30 grudnia 1981r. oraz od 2 do 31 lipca 1988r., ponieważ z zaświadczenia z dnia 29 sierpnia 2006r. wynika, że ekwiwalent za ten urlop wypłacany był w dewizach, a więc brak było podstaw do opłacania składek na ubezpieczenie społeczne. W konsekwencji wysokość emerytury wyliczono na kwotę 3347,44 zł. Jednocześnie uchylono decyzję z 1 września 2016r.

Decyzją z 26 września 2016r. ustalono wysokość emerytury na kwotę 3370, 58 zł. i podjęto wypłatę świadczenie.

W odwołaniu od decyzji z 18 lipca 2016r. ubezpieczony zarzucił błędne nieuwzględnienie okresów urlopow dewizowych od 20 do 31 grudnia 1981r. oraz od 2 do 31 lipca 1988r. oraz błędne ustalenie podstawy wymiaru składek za lata 1991 - 1993. Zdaniem odwołującego organ rentowy wydając zaskarżone decyzje powinien uwzględnić faktyczne zarobki jakie osiągał pracując na budowach w Niemczech.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 9 maja 2017r. tut. Sąd oddalił odwołania ubezpieczonego.

Na skutek apelacji ubezpieczonego, Sąd Apelacyjny w Katowicach orzeczeniem z 6 czerwca 2018r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W motywach rozstrzygnięcia Sąd drugiej instancji wskazał, że w sprawie nie przeprowadzono postępowania dowodowego w całości, w szczególności co do zaświadczeń o zarobkach przedłożonych przez ubezpieczonego. W toku ponownego rozpoznania sprawy zalecił w oparciu o dokumentację zarobkową oraz opinię biegłego dokonanie ustaleń, które będą mogły być podstawą rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony, rocznik 1956, w okresie od 1 września 1971r. do 16 czerwca 1974r. pracował jako uczeń. Następnie od 17 czerwca 1974r. do 31 sierpnia 1994r. był pracownikiem (...) SA w G. zatrudnionym na stanowisku spawacza. W okresie od (...) ubezpieczony odbywał służbę wojskową, po czym został ponownie przyjęty do pracy w dniu 4 listopada 1978r. Brak w aktach osobowych dokumentów, z których wynikałoby, że ubezpieczony przed 4 listopada zgłosił swoją gotowość do pracy i z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, nie został dopuszczony do jej świadczenia.

W czasie zatrudnienia w (...) SA w G. ubezpieczony, na podstawie umów czasowego przeniesienia, kilka razy świadczył pracę za granicą. W umowach tych pracodawca wskazywał w jakim wymiarze pracownikowi przysługuje urlop oraz ile pozostało mu dni urlopu do wykorzystania. Po powrocie z pracy za granicą, podpisywana była kolejna umowa czasowego przeniesienia, na podstawie której pracownik podejmował pracę w Polsce.

Ubezpieczony pracował na budowie w RFN od 8.07. do 18.12.1981r. Do kraju zjechał w dniu 19.12.1981r. W zaświadczeniu pracodawca, w rubryce 6 dotyczącej wykorzystania urlopu umieścił tylko poziomą kreskę. W rubryce 8: dane uwagi : wpisał „wypłacono wszelkie świadczenia za 1981r”. Z dniem 28.12.1981r. pracodawca przeniósł ubezpieczonego z budowy w RFN na budowę do ZPA. We wniosku czasowego przeniesienia, pracodawca nie wypełnił rubryk dotyczących wymiaru przysługującego i wykorzystanego urlopu. W aktach osobowych brak informacji, że za okres pracy w RFN od 8.07. do 18.12.1981r. udzielono urlopu bądź wypłacono ekwiwalent za urlop dewizowy.

W zaświadczeniu wydanym w dniu 29.08.2006r. pracodawca podał, że ubezpieczony pracował na eksporcie w RFN od 12.10.1980r. do 19.12.1981r. a w czasie od 20 do 31 grudnia 1981r. miał urlop dewizowy.

Ubezpieczony pracował w NRD od 1.07.1986r. do 30.06.1988r. i zjechał do kraju w dniu 1.07.1988r. W okresie tym, ubezpieczony był na urlopiach w Polsce, a pracodawca we wnioskach urlopowych wskazywał, że wykorzystuje urlop dewizowy. W zaświadczeniu pracy wskazano, że w okresie pracy za granicą nabył prawo do urlopu dewizowego w wymiarze 23 dni, przy czym łącznie z urlopem należnym /wypoczynkowym/ za lata 1986-1988 była to liczba 52 dni. Dalej pracodawca podał, że z należnego urlopu dewizowego ubezpieczony wykorzystał 29 dni, a pozostały do wykorzystania urlop dewizowy w wymiarze za pozostałe 23 dni roboczych udzielono w okresie od 2 do 29 lipca 1988r. Obok liczby „23” – wpisano „(wypłacono ekwiwalent)”. Przełożony pozytywnie zaopiniował wniosek ubezpieczonego o wykorzystanie części urlopu dewizowego na terenie NRD w okresie od 1 do 17.07.1988r.

Na podstawie umowy czasowego przeniesienia ubezpieczony, po powrocie z pracy w NRD, został przeniesiony do pracy w zakładzie (...) od 1.08.1988r. Wskazano w umowie, że pozostało mu do wykorzystania 11 dni urlopu za rok 1986 i 13 dni urlopu za 1988r.

Za pracę za granicą ubezpieczonemu wypłacono wynagrodzenie walutowe oraz diety. (...) SA w G. w zaświadczeniach RP 7 za lata 1980-1994 wskazało wysokość zarobków ubezpieczonego, przy czym za okresy pracy za granicą ubezpieczonego do 1991r. były to zarobki porównawcze.

Pracodawca wykazał takie samo wynagrodzenie ubezpieczonego w zaświadczeniu rp7 i legitymacji ubezpieczeniowej za rok 1990r.

W zaświadczeniu rp7 za rok 1991r. pracodawca wskazał wynagrodzenie w wysokości 20 622 210zł. natomiast w legitymacji ubezpieczeniowej wpisano jedynie wynagrodzenie za okres od stycznia do czerwca 1991r. w kwocie 11 541 251zł.

W zaświadczeniach o dochodach ubezpieczonego uzyskanych za granicą za lata 1992-1993 pracodawca podał wysokość wynagrodzenia brutto, wysokość pobranego podatku, wysokość kwoty wolnej od podatku oraz wynagrodzenie po uwzględnieniu kwoty wolnej. Nadto pracodawca wskazał, że kwota wolna od podatku stanowi iloczyn dni kalendarzowych i wysokości diety tj . 54 DM

W zaświadczeniu wydanym w dniu 29.08.2006r. pracodawca podał, że wynagrodzenie za urlop dewizowy zostało wypłacone jako ekwiwalent w dewizach oraz że odprowadzono za niego składki na ubezpieczenia społeczne.

Od 1.09.1994r. do 9 lutego 2001r. ubezpieczony pracował w (...) spółce z o.o. w P.

Decyzją z 6 marca 2007r. organ rentowy ustalił podstawę wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonego w kwocie 1502,55 zł i przyjął 27 lat 1 miesiąc 12 dni okresów składkowych oraz 2 miesiące i 6 dni okresów nieskładkowych.

Decyzją z 5 października 2009r. organ rentowy ponownie ustalił kapitał początkowy, przyjmując 26 lat 10 miesięcy i 2 dni okresów składkowych. Organ rentowy nie uwzględnił okresów od 19 października do 3 listopada w 1978r., gdyż ubezpieczony nie podjął zatrudnienia po odbyciu zasadniczej służby wojskowej oraz urlopiów dewizowych od 20 – 31 grudnia 1981r., od 2 – 31 lipca 1988r., od 12 listopada 1993r. do 12 stycznia 1994r.

Kolejną decyzję organ rentowy wydał w dniu **16 czerwca 2016r.** Podstawa wymiaru kapitału początkowego wzrosła do 1512,56 zł, ponieważ wwpw wzrósł z 123,07% do 123,89 %. Zmiana wskaźnika wysokości podstawy wymiaru była wynikiem zawyżonego wskazania rocznego przeciętnego wynagrodzenia za rok 1993.

W dniu **31 sierpnia 2016 r.** w kolejnej decyzji, organ rentowy przyjął 27 lat 1 miesiąc i 12 dni okresów składkowych.

Następnie w decyzji z **18 września 2016r.** organ rentowy zmienił okres składkowy na 27 lat i 2 dni i obniżył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru do 123,07 % wskutek czego podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 1502,55 zł.

Ostatecznie decyzją z **23 września 2016** roku organ rentowy ustalił podstawę wymiaru kapitału początkowego na 1502, 55 zł. ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 123,07 %, przyjmując 27 lat i 2 dni okresów składkowych. Pozostałe składniki kapitału początkowego nie uległy zmianie. Ustalając wwpw organ rentowy przyjął zarobki z lat 1989-1998.

Ubezpieczony nie kwestionował wysokości zarobków za lata 1994 – 1998.

Podstawa wymiaru kapitału początkowego wyliczona z 20 najkorzystniejszych lat podleganiu ubezpieczeniom, wynosi 114,87 %, przy z tym że organ rentowy za lata 1971-1976 i 1978 i 1979 przyjął wynagrodzenia minimalne (k. 55 a.s.).

Jak wynika z opinii biegłego K. S., najkorzystniejszy wwpw kapitału początkowego odwołującego z lat 1989-1998 wynosi 123,07%., czyli taki jaki ostatecznie został przyjęty przez organ rentowy. Biegły oparł swoje wyliczenia na danych zarobkowych wynikających z zaświadczeń rp7 spółki (...).

Natomiast emerytura ubezpieczonego na dzień 1 września 2016r. przy uwzględnieniu okresów urlopów dewizowych od 20 – 31 grudnia 1981r. oraz od 2 – 31 lipca 1988r, według opinii biegłego wynosi 3 385,73zł. i jest wyższa niż ta ustalona przez organ rentowy. Okres składkowy przyjęty finalnie do obliczeń przez biegłego to 27 lat 1 miesiąc i 8 dni. Biegły nie zaliczył do okresu składkowego 16 dni pomiędzy zakończeniem przez ubezpieczonego służby wojskowej a ponownym podjęciem pracy w spółce (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego, dokumentów złożonych przez niego w toku postępowania sądowego i opinii biegłego.

Zarzuty stron do opinii biegłego zostaną ocenione w dalszej części uzasadniania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Na początku wskazać należy, że sporną kwestią w sprawie jest wysokość emerytury wynikająca z wartości ustalonego kapitału początkowego.

Zgodnie z art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku i emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej ustawa FUS) 1.Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5. Ust. 3 stanowi, że 3. podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, najkorzystniejszy dla ubezpieczonego wwpw kapitału początkowego, obliczony w oparciu o zarobki z lat 1989-1989 wynosi 123,07%. W tym zakresie zatem, organ ostatecznie prawidłowo do wyliczeń emerytury przyjął wwpw w tej właśnie wysokości. Trafność tych obliczeń potwierdził również biegły.

Sąd podziela stanowisko organu rentowego oraz opinię biegłego, w zakresie w jakim do obliczeń przyjęto zarobki ubezpieczonego za lata 1989-1998 wynikające z zaświadczeń rp7 wystawionych przez spółkę (...). Zapisy w legitymacji ubezpieczeniowej o wynagrodzeniach ubezpieczonego w latach 1991-1992 nie skutkowały zmianą zarobków w porównaniu do treści zaświadczeń rp7. Jak ustalono, zarobki z rp 7 i legitymacji za 1991r. są takie same, a wpis o zarobkach za 1992r. obejmuje jedynie 6 miesięcy. Ubezpieczony nie podważył prawidłowości zaświadczenia rp

7 co do roku 1993r., a zatem jedyną podstawą ustalenia zarobków ubezpieczonego za ten rok stanowi właśnie to zaświadczenie.

Jeśli chodzi o zarobki powoda uzyskane za pracę za granicą, to pracodawca wskazał, że za te okresy płace porównawcze pracowników na równorzędnych stanowiskach. Nie ma możliwości uwzględnienia w obliczeniach wwpw zarobków ubezpieczonego za pracę za granicą. W wyroku z 4 marca 2010r., sygn. II UK 306 /09, Sąd Najwyższy wskazał że podstawę wymiaru emerytury pracownika skierowanego do pracy za granicą przed 1 stycznia 1991 roku stanowi wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz.U. z 1989 roku nr 11 pozycja 63) zmienionego rozporządzeniem z dnia 5 października 1990 roku zmieniającego niektóre przepisy w sprawie ustalania podstawy wymiaru emerytury i rent (Dz.U. nr 71 pozycja 418). Jeżeli wskazane lata przypadają po dniu 31 grudnia 1990 roku do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjmuje się kwoty, od których za okresy pracy za granicą opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w Polsce. Podstawa wymiaru emerytury, a w tym wypadku, kapitału początkowego za okresy pracy za granicą przypadające przed dniem 1 stycznia 1999 roku może być zatem ustalana wyłącznie w oparciu o tzw. wynagrodzenie zastępcze, to jest wynagrodzenie należne pracownikowi zatrudnionemu w tych okresach w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę, o czym stanowi § 10 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytury i rent (Dz.U. z 1989 roku nr 11 pozycja 63 z późniejszymi zmianami). Żadne odmienne regulacje, które pozwalały przyjmować za podstawę składek wynagrodzenie faktycznie wypłacone w czasie pracy za granicą nie wynikały ani z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz.U. 1990 nr 44 pozycja 259 ze zmianami) w ani uchwały nr 71 Rady Ministrów z dnia 3 maja 1989 roku w sprawie zasad wynagradzania oraz przyznawania innych świadczeń związanych z pracą pracownikom skierowanym do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług eksportowych (M.P. nr 14 pozycja 106). Skoro ustawodawca w rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent z dnia 1 kwietnia 1985 roku zmienionym rozporządzeniem z dnia 11 lutego 1989 roku w § 10 postanowił, że jeżeli w okresie z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru pracownik był zatrudniony za granicą, to do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się te kwoty od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju. Pracodawca ubezpieczonego wskazał zaświadczeniu o wynagrodzeniu i zatrudnieniu jakie to były kwoty, to brak jest podstaw do przyjęcia innej metody obliczania rocznego wynagrodzenia za sporne lata.

Z tych przyczyn zaświadczenia o dochodach uzyskanych za granicą za lata 1992-1993 (k.12-14) nie mogą być podstawą do obliczeń zarobków ubezpieczonego dla celów emerytalnych. Słusznie jednak biegły podkreślił, że podane tam wartości obejmują kwoty wolne od podatku, na które składają się diety z tytułu pracy za granicą. Diety jako zryczałtowane koszty utrzymania w podróży służbowej nie stanowią wynagrodzenia za pracę. A zatem wszelkie zarzuty ubezpieczonego do opinii biegłego w tym zakresie Sąd uznał za bezpodstawne i w konsekwencji w tym zakresie oddalił odwołanie.

Brak było podstaw do zaliczenia do okresu składkowego okresu pomiędzy zakończeniem służby wojskowej przez ubezpieczonego a dniem ponownego podjęcia pracy w spółce (...) czyli okresu od 19.10. do 3.11.1978r. Jak ustalono w aktach osobowych ubezpieczonego nie ma dokumentów, z których wynikałoby, że ubezpieczony przed 4.11.1978r. zgłosił swoją gotowość do pracy i z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, nie został dopuszczony do jej świadczenia

Zgodnie z art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej /w brzmieniu obowiązującym w dacie zakończenia służby wojskowej przez ubezpieczonego/, zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej służby wojskowej, obowiązany był zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli pracownik najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby zgłosił swój powrót do pracy. Niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn od pracownika niezależnych. Natomiast w myśl art. 108 ust. 1 tej ustawy, czas odbywania

zasadniczej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 10 lutego 2012r., II UK 125/11, „przewidziany w art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej trzydziestodniowy okres, w którym pracownik miał zgłosić powrót do pracy u pracodawcy zatrudniającego go przed służbą wojskową, nie jest ani okresem służby wojskowej, ani okresem pracy i nie podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia.”

A zatem co do zasady, okres pomiędzy zakończeniem służby wojskowej, a podjęciem pracy przez ubezpieczonego nie jest ani okresem składkowym ani okresem nieskładkowym w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy FUS, a zatem nie może być uwzględniony przy obliczaniu emerytury ubezpieczonego. Z tych przyczyn Sąd uznał, że zarzuty ubezpieczonego w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie. Dodać należy, że biegły w opinii uzupełniającej uwzględnił zarzut organu rentowego o niemożności zaliczenia tego okresu do okresu składkowego ubezpieczonego, jednakże okoliczność ta nie miała wpływu na wysokość wyliczonej przez niego emerytury. W konsekwencji w tym zakresie odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc zostało oddalone.

Słusznie natomiast biegły uwzględnił do stażu pracy i okresu składkowego okresy przebywania przez ubezpieczonego na tzw. urloпах dewizowych. W konsekwencji tych wyliczeń emerytura ubezpieczona na dzień 1.09.2016r. wzrosła do kwoty 3385,73zł.

Sąd wziął pod uwagę, że ubezpieczony w czasie wykonywania pracy za granicą był pracownikiem tego samego pracodawcy, a zatem nie mają do niego zastosowania przepisy i orzecznictwo dotyczące urloпów pracowników, którzy w jednostce macierzystej uzyskiwali urloп bezpłatny, aby dla innego pracodawcy świadczyć pracę za granicą. Szczegółowe rozważania na ten temat zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z 18 marca 2015r., sygn. I UK 269/14. Ubezpieczony w ramach umowy o pracę zawartej ze spółką (...) bywał czasowo delegowany do pracy za granicą, gdzie za każdy miesiąc pracy uzyskiwał prawo do 1/12 urloпу tzw. dewizowego. Zdarzało się, że ubezpieczony wykorzystywał w naturze tzw. urloп dewizowy i to zarówno w kraju jak i zagranicą, co wynika ze znajdujących się w aktach osobowych wnioskach urloпowych. W niektórych przypadkach są zapisy o wypłaconym ekwiwalencie za urloп dewizowy, ale jednocześnie są informacje że został on udzielony na określony czas – w którym, co trzeba dodać ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu w spółce (...) – i w którym ubezpieczony pracy nie świadczył, czyli de facto wykorzystywał urloп w naturze. Jeśli chodzi o sporne urloпы dewizowe to, co do okresu od 20 do 31 grudnia 1981r. w aktach osobowych brak informacji, że wypłacono ubezpieczonemu ekwiwalent za urloп w tym czasie, nadto z akt wynika, że od 28.12.1981r. został on przeniesiony z budowy z RFN do pracy w Polsce. W konsekwencji informacja podana w zaświadczeniu pracodawcy z 2006r., że ubezpieczony korzystał z urloпу dewizowego od 20 do 31.12.1981r. budzi wątpliwości, ale pewnym jest, że w tym czasie był czynnym pracownikiem spółki (...).

Jeśli chodzi o drugi sporny okres czyli od 2 do 31 lipca 1988r., to z akt osobowych ubezpieczonego wynika, że pracował w NRD od 1.07.1986r. do 30.06.1988r. i zjechał do kraju w dniu 1.07.1988r. W okresie tym, ubezpieczony był na urloпах w Polsce, a pracodawca we wnioskach urloпowych wskazywał, że wykorzystuje urloп dewizowy. W zaświadczeniu pracy wskazano, że w okresie pracy za granicą nabył prawo do urloпу dewizowego w wymiarze 23 dni, przy czym łącznie z urloпом należnym /wypoczynkowym/ za lata 1986-1988 była to liczba 52 dni. Dalej pracodawca podał, że z należnego urloпу dewizowego ubezpieczony wykorzystał 29 dni, a pozostały do wykorzystania urloп dewizowy w wymiarze za pozostałe 23 dni roboczych udzielono w okresie od 2 do 29 lipca 1988r. Obok liczby „23” – wpisano „(wypłacono ekwiwalent)”.Przełożony pozytywnie zaopiniował wniosek ubezpieczonego o wykorzystanie części urloпу dewizowego na terenie NRD w okresie od 1 do 17.07.1988r. W ocenie Sądu, zapisy z akt osobowych wskazują, że pracodawca zliczał tzw. urloп dewizowy z urloпом taryfowym w ten sposób, by łącznie nie przekraczał on urloпу wynikającego z uregulowań kodeksu pracy. Mimo, że ubezpieczonemu wypłacono ekwiwalent za urloп dewizowy to określono również czas jego wykorzystania, kiedy to ubezpieczony, będąc pracownikiem spółki (...) faktycznie nie świadczył pracy. Zdaniem Sądu, sytuacja ta w istocie różni się od sytuacji pracownika korzystającego z urloпу wypoczynkowego jedynie tym, że ubezpieczony otrzymał z góry wynagrodzenie za czas nieświadczenia pracy.

Ponieważ, jak wynika z niekwestionowanego przez organ rentowy zaświadczenia spółki (...), pracodawca odprowadził składki na ubezpieczenia społeczne z tego tytułu, Sąd stoi na stanowisku, że okresy te należało uwzględnić jako okresy składkowe w rozumieniu art. 6 ust.1 pkt1 ustawy FUS. Dlatego też Sąd, uznał, że zarzuty organu rentowego do opinii biegłego w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie.

W konsekwencji, Sąd przyjął wyliczenia biegłego co do wysokości emerytury ubezpieczonego na dzień 1.09.2016r. za prawidłowe i w tym zakresie na podstawie art. 477¹⁴ 21 kpc zmienił skarżone decyzje.

(-) sędzia Grażyna Łazowska